

תת"ע 8315/10/17 - מדינת ישראל נגד אל סייד זאהי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8315-10-17 מדינת ישראל נ' אל סייד זאהי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פלג
נגד
אל סייד זאהי
ע"י ב"כ עו"ד דרב
הנאשם:

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.

עסקינן בהודעת תשלום קנס מיום 10.3.15 ועניינה, נהיגה במהירות מופרזת, עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה (להלן - הדו"ח).

כתב האישום בעניינו של המבקש, הוגש לבית המשפט, לאחר שניתנה לו ארכה להגשת בקשה להישפט, בגין הדו"ח שבנדון, בהמ"ש 2511-03-17, בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע, כאשר כבוד הש' הבכיר לנדסמן קובע בזו הלשון: "**לגבי דו"ח 90504233898 (יש טעות בספרה אחת במספר הדו"ח - ש.ק.) נתנה המשיבה את הסכמתה ולאחר שבחנתי את בקשת המבקש ונימוקיה, מצאתי לנכון להיעתר לבקשה ולאפשר למבקש להישפט ולטעון טענותיו.**"

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת ההגנה, נוכח המחדל בהמצאת דבר הדואר הרשום, דהיינו, הודעה על ביצוע עבירה, לא עמדה המשיבה בפרק הזמן שנקבע בסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982:

(תיקון)

(א1) הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

עוד טען הסנגור, כי "חזקת המסירה", נסתרה במקרה שבנדון, שכן, דבר הדואר לא נשלח לכתובתו המעודכנת של הנאשם למשלוח דברי דואר - ת.ד 5361 באר שבע, שעודכנה עוד ביום 7.8.11, כפי שניתן לראות בתמצית רישום משרד הפנים שהגיש.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי דבר הדואר הרשום לא הוחזר ולכן, נדרש, לכאורה, על יד הנאשם. עוד טענה כי החלטת בית המשפט לתעבורה בבאר שבע, ניתנה בחוסר סמכות מקומית וכי מעצם פניית הנאשם, עולה כי ידע על הדו"ח.

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(1), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתב אישום אלא אם כן נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיעת הנאשם את הכוונה להעמידו לדין, ועם יידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נגד בקשי: "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דו"ח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשומת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת חזקת מסירה אשר קמה כאשר התביעה מוכיחה את משלוח ההודעה בדואר רשום ולאחר שחלפו 15 יום ממשלוח ההודעה. החזקה ניתנת לסתירה, באם יוכיח הנאשם, כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נגד אברהם חנוך כרם, נאמר, בהקשר ל"חזקת המסירה", בעבירות קנס:

"....אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין".

במקרה שבנדון, עולה כי המבקש סתר את "חזקת המסירה", שכן, ההודעה על דבר ביצוע העבירה, כמו גם הדו"ח עצמו, לא נשלחו לכתובת המעודכנת, למשלוח דברי דואר, כמפורט לעיל, כפי שניתן לראות במסמכים שהגישה המאשימה.

לפיכך, אני קובעת כי ההודעה על דבר ביצוע העבירה לא נמסרה למבקש, במסגרת ארבעת החודשים הקבועים בחוק, מקבלת את טענת ההתיישנות ומורה על ביטול כתב האישום.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ח, 28 ינואר 2018, במעמד הצדדים.